

Hanne Jul Jakobsens prædiken trinitatis søndag

Taler

Hanne Jul Jakobsen
Sognepræst

Dato

15. juni 2025

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 3, vers 1-15

1 En nat bliver det sommer

Du længes i mørket

Mod dage med håb og med lys

5 Du kan ikke sove

En nat bliver det sommer

En fjern og fin musik giver dig alt du aldrig fik

Sådan lyder et gammelt Love Shop nummer. Måske kan I høre det synge i jer.

10 Det er lyden af længsel og fornemmelse af sommer. En rigtig Nikodemus sang.

Han har vovet sig ud i nattens mørke på en fornemmelse af fjern musik og noget der kan være anderledes. Der var noget der dæmrede i ham. Ord der sagde ham noget på et dybere plan, fortællinger der rørte håbet i ham.

15

Og han opsøger Jesus, fordi han ikke kan lade være. Der er noget ved Jesus, som han ikke kan lade ligge. Som har åbnet en længsel i ham om dage med håb og med lys.

20 Han forstår ikke hvad Jesus siger, når han siger: I må fødes på ny. Vinden blæser og du hører den suse – men du ved ikke hvor den kommer fra – og hvor den farer hen. Sådan er det med den som er født af Ånden.

25 Han forstår det ikke – men han hører det og mærker det og det vækker en fjern og fin musik, og et løfte om alt det du aldrig fik. Som han gerne vil tro.

- 30 Vi kan kun forestille os, at samtalen her, blev et afgørende øjeblik for Nikodemus. Et af de øjeblikke, som han vil vende tilbage til i tanken, som der, hvor der skete noget nyt i ham, som ændrede hans tilværelsesperspektiv og tillid til at der en dybere sammenhæng der bringer løfter om at livet er større end det du aldrig fik.
- 35 Jeg hørte en podcast¹ med forfatteren Jens Christian Grøndahl forleden, som taler om det kristne opstandelseshåb, som en mur man enten kan slå panden imod eller læne sig op af.
- 40 Han fortæller hvordan han som barn og ung var så langt væk fra kirken og kristendom, som man kunne være. Men at han, da han var i tyverne, mistede en ven og sad der i kirken og for første gang var med til at skulle begrave en jævnaldrende, og at det på en måde er blevet et øjeblik, der gav ham et nyt perspektiv på troen.
- 45 Det står tydeligt for ham, at da de sad kirken og påskeevangeliet blev læst – altså fortællingen om kvinderne der kom ud til graven og mødte en ung mand i lysende klæder som sagde til dem: Jeg ved at I søger efter Jesus, den korsfæstede, han er ikke her. Han er opstået og er gået i forvejen for jer til Galilæa.
- 50 Og Jens Christian Grøndahl husker, at han sad der og tænkte: Det passer jo ikke, det kan ikke lade sig gøre. Men det som han også husker er, at der var en trøst i at høre historien. Alligevel. Og hvis man skal være ærlig, siger han, så er man nødt til at starte der. Han siger:
- 55 For os der er vokset op i det 20. århundredes afsjælede videnskabeliggjorte verden, er det som at slå panden mod en mur, men det kan også være at læne sin pande mod muren. Støtte sit hoved et øjeblik mod al fornuft, al viden, al bevidsthed.²
- 60 Mon ikke også det er det der sker for Nikodemus, selvom hans verdensbillede var et andet, så er der noget der ligner. Han var vokset op med faste svar og en lovmæssighed, der var en vis logik og fornuft i. Han har hørt Jesus fortælle om håb og lys og evighed – og tænkt: Det passer jo ikke, det kan ikke lade sig gøre.
- 65 Og alligevel, så har han mærket en trøst i Jesu ord, og haft brug for at læne sig op

af den mur, mod alt fornuft og åbne sig for den fortælling og det nye liv, som Jesus giver. Og tage imod det han aldrig fik.

70

Han kunne ikke sove. Han har nok grublet over hvordan det hele hang sammen. Som om han kunne regne troen ud. Ogg det går galt for de fleste af os. Det er ikke sådan troen opstår. Ikke ved at man beslutter sig for at nu vil jeg være troende. Hvis jeg bare anstrenger mig rigtig meget, så kan det være jeg begynder at føle tro.

75

Måske er det nærmere sådan som Jens Christian Grøndal beskriver. At troen begynder i det øjeblik man læner hovedet mod det, man også kunne slå hovedet på.

80

Når vi overgiver os til håbet.

”Tro er tillid til det der håbes på”, som der står i Hebræerbrevet. ”Tro er tillid til det der håbes på”.

85

Vi kan ikke forholde os til abstrakte forestillinger om evigheden og alt det der ligger uden for vores fatteevne. Men vi kender håbet. For vi kan ikke leve uden håb.

90

Når vi er i mørket og længes efter lys, når vi har mistet en af vores kære og kærligheden binder os, når vi frygter det værste og klamrer os til de spinkleste godhedstegn. Vi kender håbet, for vi kan ikke leve uden håb – og derfor kommer troen ind i vores liv, som en anerkendelse af håbets plads. Det vilde og umulige håb.

95

Troen begynder i det øjeblik man læner hovedet mod det, man også kunne slå hovedet på. Det umulige håb. Det kristne opstandeshåb. Vores fornuft skriger til os: Hold nu op! Det kan ikke lade sig gøre. Men hvis vi skal være ærlige, så må vi erkende at vi har brug for det umulige håb. Vi må læne os op af det og åbne os for den fortælling og tage imod den trøst, som det giver os.

100

Vi kan forestille os den natlige samtale mellem Jesus og Nikodemus, blev afgørende for ham. Han kom der, som en lærd mand, og forsøgte at nærme sig troens mysterium intellektuelt. Men blev ved med at støde panden mod en mur, indtil han overgav sig troen som den tillid der håbes på, håbet om at nat bliver til

105

sommer, at vi får nyt liv i Kristus.

110 Et liv hvor vi er født af ånden, med glæden som den evige musik der giver os det vi aldrig fik.

115 Kierkegaard beskriver troen som et spring, et radikalt valg, som ikke kan opnås gennem rationel forståelse alene. Men et skridt ud i det ukendte, hvor man overgiver sig til noget større end sig selv.

120 Ligesom Nikodemus, der ikke med sin fornuft kunne forstå Jesu ord om at blive “født på ny”, rammer vi også panden mod muren, hvis vi mødet håbet, som noget vi skal forstå. Nikodemus opsøgte Jesus i mørket. Han længtes efter lys og forståelse. Men for virkelig at omfavne troens fulde dybde, måtte han – og vi – tage springet – troens spring, i tillid til det der håbes på.

Det er ikke et blindt spring ud, men en overgivelse til Guds kærlighed og nåde, som overgår al forstand.

125 En nat bliver det sommer
En fjern og fin musik giver dig alt du aldrig fik.

- 130
1. Meningsfulde samtaler.
 2. Uddrag fra bogen, Min svage tro, Eksistensen.

Kilde

Manuskript taget fra <http://hanne.juljakobsen.dk> med tilladelse fra udgiver.

Kildetype

135 Dokumentation på online medie

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Trinitatis

URI

140 <https://www.dansketaler.dk/tale/hanne-jul-jakobsens-praediken-trinitatis-sondag>